

Alex Moldovan s-a născut în 1977 la Cluj, unde locuiește și acum. E pasionat de literatura pentru copii, de jazz și e voluntar la o asociație pentru protecția animalelor. În copilărie, când a descoperit cărțile, a fost atât de încântat, încât și-a propus să se facă scriitor atunci când o să fie mare. Un timp ideea asta i-a ieșit cu totul din cap. A terminat Filosofia, a tradus peste treizeci de cărți și a fost librar. După ani, a simțit din nou nevoia să scrie și și-a făcut un blog. I-a spus *Bicicleta galbenă*.

Olguța și un bunic de milioane e romanul lui de debut. Succesul primului volum a generat o serie, care a continuat cu *Olguța și Operațiunea Jaguarul*.

József Vass este un ilustrator din Cluj-Napoca, licențiat în grafică și design la Universitatea Creștină Partium din Oradea. Primele sale ilustrații au prins viață încă de pe băncile facultății, când a fost îndrumat de profesori și colegi să se concentreze pe această ramură a artelor vizuale. A reușit să își dezvolte un stil personal prin care să poată fi remarcat, realizând ilustrații digitale, dar și în acuarelă, folosind tot soiul de forme și culori în încercarea de a crea personaje originale.

Din 2015 este membru al Clubului Ilustratorilor din România. De-a lungul activității de ilustrator a lucrat la proiecte destul de variate, creând ilustrații pentru jocuri web și mobil, ilustrații pentru auxiliare școlare, ilustrații de carte și reviste pentru copii și multe altele.

Alex Moldovan

OLGUȚA și marea demascare

Ilustrații de József Vass

arthur

Cuprins

<i>Prolog</i>	5
CAPITOLUL 1. Razia	11
CAPITOLUL 2. Un duș rece	16
CAPITOLUL 3. Lege și ordine	21
CAPITOLUL 4. Un necaz nu vine niciodată singur... ..	25
CAPITOLUL 5. Casa de nebuni nu-i acasă	28
CAPITOLUL 6. În care mă sufoc	33
CAPITOLUL 7. Ciudat	36
CAPITOLUL 8. Glasul roților de tren	38
CAPITOLUL 9. Un oraș grăbit	44
CAPITOLUL 10. Ceilalți bunici	48
CAPITOLUL 11. Spectacolul nu se încheie până când nu cântă primadona.	52
CAPITOLUL 12. O cină în familie	57
CAPITOLUL 13. București	63
CAPITOLUL 14. O ciocolată caldă	70
CAPITOLUL 15. Mici plăceri	75

CAPITOLUL 16. Despre cum (nu) am salvat lumea	79
CAPITOLUL 17. De la egal la egal, amical	86
CAPITOLUL 18. În care revin cu picioarele pe pământ	90
CAPITOLUL 19. Nu vă mai uitați la televizor!	97
CAPITOLUL 20. Lung e drumul Clujului	99
CAPITOLUL 21. Înapoi la realitate	104
CAPITOLUL 22. Olguța contraatacă	109
CAPITOLUL 23. Olguța contraatacă în continuare	115
CAPITOLUL 24. Fă-te frate cu dracu' până treci puntea	121
CAPITOLUL 25. Cum să enervezi cu stil pe cineva	128
CAPITOLUL 26. Noaptea, toate pisicile sunt negre	131
CAPITOLUL 27. Vorbe	138
CAPITOLUL 28. Acasă la Dora	146
CAPITOLUL 29. În care tot <i>feng shui</i> -ul meu se duce pe apa sâmbetei	152
CAPITOLUL 30. Mesajul	157
CAPITOLUL 31. Planul	159
CAPITOLUL 32. La treabă	165
CAPITOLUL 33. Despre cercetătorii britanici	169
CAPITOLUL 34. <i>C'est chic!</i>	173
CAPITOLUL 35. <i>Audaces fortuna iuvat</i>	178

CAPITOLUL 36. Începe!	183
CAPITOLUL 37. Să înceapă petrecerea.	187
CAPITOLUL 38. În care sunt inițiată în dansul de societate	193
CAPITOLUL 39. O nouă speranță	198
CAPITOLUL 40. Tot zbor	203
CAPITOLUL 41. Lista de lucruri pe care nu le-a inventat nimeni (sau, dacă le-a inventat, n-am aflat).	208
CAPITOLUL 42. Răzbunarea burlanului	210
CAPITOLUL 43. În împărăția lui Hades	217
CAPITOLUL 44. Niciodată să nu spui niciodată	225
CAPITOLUL 45. La povești	229
CAPITOLUL 46. Pisicile cad întotdeauna în picioare	236
CAPITOLUL 47. Ghid de bune practici pentru scrierea cărților pentru copii	241
CAPITOLUL 48. În bârlogul lupului	244
CAPITOLUL 49. Unu-i una și două-s două	249
CAPITOLUL 50. Întoarcerea Olguței	251
CAPITOLUL 51. ♥	258
CAPITOLUL 52. În care lucrurile încep să se lege ...	260
<i>Epilog</i>	266
<i>Cuvânt către cititori</i>	271

CAPITOLUL 1

Razia

Când e vară, dacă se întâmplă să ai un munte de bagaje care te împiedică să ieși din casă și un zâmbet tâmp ți se întinde pe toată fața, asta înseamnă un singur lucru: vacanță! Cu mers la mare și la munte, fără conferințe pe Skype și fără gânduri legate de boală. Deși știți că asta nu-i genul meu de distracție, în mod excepțional, abia așteptam să fiu ruptă de oboseală, bronzată peste măsură, scoasă din sărite de șoferi nesimțiți, de vânzători aroganți sau de gafele pe care eram convinsă c-o să le fac.

Era prima vacanță pe care o petreceam cu ai mei după operația mamei și eram gata să mă sacrific pe altarul distracțiilor simple și eficiente. Oricine ar fi îndrăznit să pună bețe în roate planului meu de a-mi petrece vacanța cu familia era fie nebun, fie nerușinat. Fie un polițist mustăcios de o sută douăzeci de kile, cu pantaloni prost călcați și o moacă transpirată, care se pregătea să sune la noi chiar când am deschis ușa. Având în vedere că ultima aventură începută în pragul

uşii îmi dăduse viaţa peste cap, vă puteţi imagina ce dispoziţie mi-a creat priveliştea aceea dizgraţioasă.

— Bună ziua, sunt agentul Bulboacă de la Secţia de poliţie numărul 6. Îl căutăm pe domnul Tomescu Dan.

Cel care vorbise nu era deloc pătruns de spiritul vacanţei. Ba dimpotrivă, aş zice. Iar cei trei indivizi îmbrăcaţi în negru care-l însoţeau, cu atât mai puţin. M-am blocat. Nu mi-e ruşine să mărturisesc că mă ia cu fiori reci atunci când văd oameni înarmaţi, spre deosebire de tata, pe care-l apucă mâncărima de limbă.

— Bună ziua, eu sunt, vă ascult, a rostit sus-numitul tată, care a apărut la timp ca să mă salveze.

— Sergent Bulboacă sunt. Domnule Tomescu, o să vă rog să ne însoţiţi la Secţia de poliţie. E o verificare de rutină.

— Aţi putea să-mi spuneţi despre ce-i vorba mai exact? După cum vedeţi, ne pregătim să plecăm în concediu şi suntem în întârziere. Sunt sigur că putem rezolva asta şi după ce ne întoarcem.

Sergentul le-a făcut semn cu capul celor din spate.

— I-auziţi, se grăbesc. Se pare că am ajuns la ţanc. Destinaţia e cumva Madagascar? Sau v-aţi luat bilete direct spre Costa Rica?

— Ce-i cu glumele astea de doi bani? a sărit şi mama. Ia măsuraţi-vă cuvintele! Şi nu, nu vine nicăieri cu

dumneavoastră. Dacă nu mai e şi altceva, aş aprecia dacă ne-aţi lăsa să ne vedem de drum. O zi bună, domnilor!

— De asta mă temeam, dar văd că n-avem de ales, a oftat mustăciosul. Domnule Tomescu Dan, pe numele dumneavoastră s-a înregistrat o plângere penală. Sunteţi acuzat de răpire, şantaj şi însuşire de foloase necuvenite.

— Ce?! Pof... Poftim? Şantaj? Răpire? Dar asta-i culmea! O să sun imediat la secţie şi o să vă reclam superiorilor. Şi să nu credeţi c-o să mă opresc aici. Avocatul meu va depune o plângere în cel mai scurt timp împotriva dumneavoastră personal. Vă asigur că o să mai auziţi de mine.

Cocoţat pe muntele de bagaje, Farid s-a apucat să-i mârâie ameninţător pe cei patru. L-am chemat imediat, la mine şi i-am dat comanda culcat. A trebuit să repet de trei ori până să se supună cu vădită părere de rău.

— Domnule Tomescu, depuneţi ce vreţi, e dreptul dumneavoastră. Deocamdată eu vă rog să nu ne faceţi probleme. E pentru ultima dată când vă invit să ne însoţiţi în mod civilizată la secţie ca să lămurim povestea asta.

— Nici nu mă gândesc. O să plătiţi pentru asta, faceţi o foarte mare greşeală!

Poliţistul a mai aruncat spre colegii lui o privire plină de lehamite.

— Da, știu, nu sunteți vinovat de nimic. Dacă v-aș spune de câte ori am auzit asta până acum, n-ați mai insista. În fine, e alegerea dumneavoastră. Eu am încercat să evit circul, îmi sunteți martori, s-a dezvinovățit el ridicând palmele în sus, de parcă n-ar fi avut nicio vină.

Mamei nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Circ? Care circ? Cine vă credeți să ne vorbiți așa? Sunteți de o nesimțire monumentală!

— Doamnă, vă rog eu mult, fără invective, că știm și noi câteva și n-o să vă placă.

— Dar cum vă permiteți?! Plecați imediat de aici!

— E penibil deja, zău. Degeaba vă certați cu mine. Îmi fac doar datoria. Veniți cu noi și lămuiriți-vă problemele la secție și, sigur, dacă sunteți nevinovat, puteți pleca în cel mai scurt timp.

Felul în care spusese ultima frază nu lăsa să se vadă niciun dubiu cu privire la ce credea despre nevinovăția tatei.

— Acesta este un abuz! Refuz categoric să vă însoțesc!

Polițistul a mai oftat o dată și a scos de la brâu o pereche de cătușe.

— Cum doriți. Și vă țineți om serios... Încercați să vă purtați decent măcar de dragul fetei.

Mustăciosul s-a întors spre mine și m-a privit cu milă.

— Ce vină are ea că tatăl ei a apucat-o pe căi greșite? Mă siliți să fiu dur, zău așa. Măinile la spate, vă rog.

— E un abuz! Protestez! Ce... ce faceți? Au, mă doare! Vă rog să luați mâna de pe mine imediat. E revoltător ce se întâmplă! Sunt un cetățean al acestei țări și am drepturi...

Cu mișcări rapide și precise, umflatul l-a lipit pe tata de perete și l-a încătușat în fața noastră. Fără să stau o clipă pe gânduri, am sărit în spatele sergentului și mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui. Nu s-a clintit un milimetru. În schimb, unul dintre colegii lui s-a apropiat și m-a desprins de acolo cu mișcările calme, dar ferme ale cuiva care nu se afla la prima misiune de felul ăsta, fără să mă rănească altfel decât în amorul propriu. Pe mama o țineau ceilalți doi cu mare greutate în timp ce se zbătea încercând să se apropie de tata.

Fără alte cuvinte, l-au scos pe tata din curte, l-au suit în mașina cu care veniseră și duși au fost. Intervenția lor nu durase nici trei minute și lăsase în urmă două femei disperate, un câine care nu înțelegea ce se întâmplă și niște visuri distruse.

Un duș rece

Când eram mai mică, aveam un obicei aparte, ca să nu zic de-a dreptul ciudățenie. Pe oriunde mergeam, acasă, afară sau la școală, trebuia să calc doar pe suprafețe pline sau de aceeași culoare. Vă sună cunoscut? Sper că nu.

Pentru că era al naibii de greu.

N-aveam voie să pun piciorul, de exemplu, pe crăpăturile din asfalt, pe rosturile dintre plăcile de gresie sau pe locul unde se îmbinau covoarele. Era un fel de superstiție. Nu-mi mai amintesc ce credeam c-o să se întâmple dacă nu făceam așa, dar cu siguranță era ceva rău. Cel mai nasol era când nu aveam imediat o soluție și rămâneam cu piciorul suspendat în aer până găseam ceva – sau cădeam pe jos grămadă, incapabilă să aleg locul unde să calc, spre exasperarea alor mei sau spre amuzamentul celorlalți copii.

Pentru o secundă, am retrăit senzația aia enervantă care m-a chinuit ani întregi.

După plecarea polițiștilor, am intrat într-o stare de șoc. Am trecut de la fazele de negare, furie, negociere și depresie la acceptare cam în cinci minute. Mai mult nu mi-am permis. Era imposibil să ni se întâmple asta. Nu era corect! După stresul legat de operația mamei și răpirea bunicului, aveam dreptul la o pauză, ca să ne revenim și să ne simțim și noi oameni. Era momentul să li se mai întâmple și altora nenorociri! Pe de altă parte, avusesem un an atât de prost, încât mi s-ar fi părut că-l stric dacă lăsam să se întâmple ceva bun. Așa că am strâns din dinți și am încercat să mă adun.

Nu era o sarcină ușoară.

Au urmat zile de coșmar. Nina s-a mutat la noi. La fel și Victor. Mama suporta prost agitația, așa că trebuia ajutată. Nici n-apucase să-și revină după anii de boală și suferință, că se trezise în coșmarul sinistru în care tata era mare infractor și fusese luat pe sus de lângă noi.

Noroc cu Victor, care era pe fază ori de câte ori aveam nevoie și mă ajuta cu tot felul de sarcini enervante. Mergea la cumpărături, îl scotea pe Farid la plimbare – chestii mărunte care mă scuteau pe mine de o grămadă de bătaie de cap.

Bunicul mă suna de câteva ori pe zi, adică de câteva ori mai mult decât aș fi preferat sau ar fi fost bine pentru sănătatea mea mentală. Exagerez. De fapt, s-a

purtat decent. S-a îngrijit să nu ne lipsească nimic și a făcut tot ce era omeneste posibil să îl ajute pe tata.

Cora era plecată la mare cu prietenul ei și cu gașca de motocicliști. Participa la un concurs internațional de frizeri și coafeze pentru care se pregătea de ceva vreme. Mai nou, era pasionată de tot ce însemna machiaj și tunsori, și chiar se pricepea. Spera că, dacă începe să scoată și ceva bani din asta, ai ei o să închidă ochii la „performanțele” ei școlare.

Am încercat s-o cooptez și pe ea în echipa de reîntregire a familiei, dar buna mea prietenă a procedat în stilul ei caracteristic. După ce la plecare îmi spusese c-o pot suna în orice moment ca s-o țin la curent cu ce mi se mai întâmplă, nu mi-a mai răspuns la mesaje.

Probabil că își scosese notificările ca să nu-i strice nimeni sejurul la mare.

Marea era locul însorit și vesel unde ar fi trebuit să ne aflăm și noi în momentul ăla. Departe de probleme, de Benone și de oameni răi.

Până și Farid era mai zăpăcit ca de obicei. Înțelegea că se întâmplase ceva neplăcut. Neputând vorbi, se tânguia de mama focului. Ți-era mai mare mila să vezi cum îl căuta fără succes pe tata prin toată casa.

La scurt timp ni s-au comunicat acuzațiile oficiale. Procurorii susțineau că exisă dovezi că în urmă cu trei săptămâni tata ar fi răpit – țineți-vă bine – un polițist, pe care mai apoi l-ar fi șantajat. Serios?! Să-l acuzi pe tata de răpire era cea mai absurdă chestie pe care o auzisem vreodată. Să-l acuzi că a răpit un polițist era de-a dreptul hilar. Parcă eram într-un film prost.

Celelalte două acuzații erau aproape la fel de ridicole. Șantaj? Serios? Tata avea mari probleme să recupereze banii pe care-i împrumutase prietenilor aflați în dificultate. Despre însușirea de foloase necuvenite nici n-o să mă obosesc să vorbesc.

Întâmplător, îmi aminteam perfect, oră cu oră, ce se întâmplase în ziua în care se presupunea că făcuse pe banditul. Fusese un weekend ploios și ne petrecuserăm toată ziua în casă, cu jaluzelele trase, uitându-ne la seriale și moțâind. Doar noi trei și Farid.